

[Justitsministeren.]

gaard den 6. november 1968 og til hr. Skovmand den 14. maj 1969. Disse svar er alle gået ud på, at spørgsmålet om at meddele opholds- og arbejdstilladelse til amerikanske desertører måtte bero på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde.

I den officielle erklæring, som justitsministeriet udsendte i forbindelse med afgørelsen af de to sager om Price og Alderton, benyttede justitsministeriet lejligheden til at meddele dette på ny. Det hedder i erklæringen:

„Justitsministeriet bruger den givne anledning til at meddele, at ansøgninger fra amerikanske desertører om tilladelse til ophold her i landet som hidtil vil blive behandlet individuelt. Sagernes afgørelse vil bero på den enkelte sags konkrete omstændigheder.

Såfremt der træffes beslutning om midlertidigt at lade en desertør forblive her i landet, vil der derfor normalt blive meddelt ham opholds- og arbejdstilladelse uden status som flygtning i henhold til flygtningekonventionen.“

Jeg kan henholde mig til denne erklæring som svar på det af hr. Morten Lange stillede spørgsmål.

Morten Lange: Jeg kender naturligvis ministerens tidligere besvarelser. Det forekommer mig, at med de just trufne afgørelser er der sket en meget skærpene fortolkning af de besvarelser, ministeren tidligere har givet os, idet de konkrete eksempler, der nu henvises til, efter det oplyste er belastede i så svag en grad, at den beskrivelse, jeg tidligere gav af helgener, synes at være det, ministeren forstår ved en individuel vurderings virkelige målegrundlag.

Men jeg mener, der er en anden sag, som ministeren i samme forbindelse burde kunne besvare positivt, men har besvaret negativt ved sin afgørelse. Det forekommer mig, at hvis der er rimelig grund til at give opholdstilladelse til en desertør, kan afgørelsen ikke være afhængig af, at han har fået opholds-

tilladelse i et andet land tidligere. Det forekommer mig, at en sådan opholdstilladelse ikke af nogen nødvendig grund skal være begrænset til et enkelt land. Om den er givet i ét land, skulle på ingen måde afholde os fra at give en tilsvarende tilladelse i Danmark, hvis den pågældende ønskede det.

Justitsministeren (Thestrup): Må jeg sige i anledning af nogle af de ting, hr. Morten Lange sagde, at meddelelse af asyl jo bliver givet i henhold til konventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951, og i denne stilles det som en betingelse for, at en person kan betragtes som flygtning i konventionens forstand, at hans flugt skyldes velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller politiske anskuelser. Jeg vil gerne her igen citere et stykke af den erklæring, som Dansk Flygtningehjælp har givet om forståelsen af dette:

„Det fremgår heraf, at en person, der flygter for at undgå straf for at have unddraget sig militærtjeneste, ikke ifølge Genèvekonventionen er at betragte som flygtning, medmindre han bliver forfulgt specielt på grund af de omstændigheder, der nævnes i konventionen, f. eks. politisk overbevisning.“

Det forekommer mig, at efter denne forståelse kan der ikke være tale om at betragte de nævnte desertører som flygtninge, der burde have asyl. Og med hensyn til opholdstilladelse og arbejdstilladelse følger vi nogle regler, der mig bekendt følges af næsten alle andre stater her i Vesteuropa, og jeg vil ikke mene, at vi er mere restriktive her, end andre stater er.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kjær Rasmussen* til justitsministeren:

„Vil ministeren oplyse grunden til, at efterretningsvæsenet tilsyneladende søger at hindre opklaringen af drabs-sagen fra Højbjerg?“